

Arrest

nr. 118 946 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD loco advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U stelt een Afghaans staatsburger te zijn, behorende tot de etnische groep der Tadzjiken en van soennitische geloofsovertuiging. U stelt in de maand saur 1374 (april/mei1995 Gregoriaanse Kalender (GK)) te zijn geboren in het dorp Arghandi Payen, district Paghman, provincie Kabul, waar u met uw ouders, oudere broer en jongere zus woonde tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Jullie leefden van het inkomen van jullie gronden en eigendommen in Paghman en Kabul. U ging in uw dorp naar school en volbracht het basisonderwijs en de eerste twee jaren van het secundair onderwijs. U kon het derde jaar van het secundair onderwijs niet afwerken omdat dan uw problemen begonnen.

Onder het regime van de Taliban werd een stuk van jullie grond in beslag genomen door een zekere Qayum. Uw vader diende klacht in tegen Qayum maar omdat die macht had binnen de Taliban werd uw vader een drietal dagen opgesloten in de gevangenis, tot hij de klacht liet voor wat ze was. Na de val van de Taliban had uw vader wel de intentie opnieuw een procedure op te starten tegen Qayum maar hij deed dit niet omdat zijn aandacht werd opgeëist door een ander grondconflict dat ontstond met Haji Khodai Bakhsh.

Nog onder het regime van de Taliban verkocht uw vader zeven jerib land uit een groter stuk land, gelegen nabij de Pol-e Kampani, aan een zekere Haji Mana'an. Later, nog steeds onder de Taliban, verkocht deze Haji Mana'an die zeven jerib door aan Haji Khodai Bakhsh. Toen Haji Khodai Bakhsh dit land in cultuur bracht palmde hij echter drieënhalve jerib extra in, die nog aan jullie toebehoorden. Eén van jullie landbouwers bracht uw vader hiervan op de hoogte. Dit was na de val van de Taliban. Uw vader sprak Haji Khodai Bakhsh aan maar deze bleek zijn eigendomstitel te hebben vervalst om aan te tonen dat het volledige stuk van tien en halve jerib dat hij bewerkte aan hem toebehoorde. Uw vader diende klacht in tegen Haji Khodai Bakhsh en er kwam een rechtszaak.

Een tweeënhalve tot drie jaar later liet Haji Khodai Bakhsh zijn mensen opnieuw de grond bewerken. Toen uw vader dit hoorde ging hij ter plaatse. Ditmaal had Haji Khodai Bakhsh een commandant, Lal Agha, ingeschakeld. Commandant Lal Agha vertelde uw vader dat Haji Khodai Bakhsh de eigenaar was van het land en er mocht op doen wat hij wilde. Hierop sprak uw vader een invloedrijke vriend aan, het parlamentslid Anwar Khan Uriakhail. Deze nam telefonisch contact op met commandant Lal Agha en maakte duidelijk dat uw vader de rechtmatige eigenaar van het land was. Vanaf dat moment stond commandant Lal Agha ten dienste van uw vader en stuurde zelfs iemand van zijn mannen, Noor Mohammed, als lijfwacht van uw vader. Vanaf dat moment vergezelde Noor Mohammed uw vader tijdens diens dagelijkse bezoeken aan de autoriteiten in Paghman. Tijdens deze dagelijkse bezoeken moest uw vader informatie verstrekken aan de autoriteiten om het grondconflict op te lossen.

Op de ochtend van 11 hoet 1389 (2 maart 2011 GK) kon Noor Mohammed niet meegaan met uw vader toen deze naar Paghman-stad moest gaan in verband met het grondconflict. In de plaats van Noor Mohammed kwam Lal Agha zelf, vergezeld van een aantal mannen, uw vader ophalen. Hoewel uw broer uw vader zelden vergezelde, ging hij die keer wel mee. Uw vader zei u dat ze tegen etenstijd zouden thuis zijn. U telefoneerde uw vader en broer op de middag om te vragen te bevestigen of ze al dan niet voor het eten zouden thuis zijn maar hun mobiele telefoon bleek uitgeschakeld te zijn. Toen jullie omstreeks twee of drie uur van de namiddag nog geen nieuws hadden belde u uw oom aan moederskant en liet deze naar jullie huis komen. Toen jullie de volgende ochtend nog steeds geen nieuws hadden van uw vader en broer gingen jullie klacht indienen in Paghman-stad maar daar werd u niet geholpen omdat de commandant een machtig man was. Daarom bracht uw oom aan moederskant u en uw moeder op 15 hoet 1389 (6 maart 2011) naar Kabul om daar klacht in te dienen.

De avond van de volgende dag werd er bij jullie thuis op de deur geklopt. Uw tante, die net op bezoek was ging de deur openen en riep om hulp. Hierop begonnen uw zus en moeder ook te schreeuwen. U liep snel naar de keuken en verstopte zich in de tandoor. U hoorde schoten en dan werd het weer kalm. Hierna kwam uw moeder u uit de tandoor halen. Er bleken twee of drie gewapende mannen aan de deur te hebben gestaan, die waren weggelopen toen jullie buurman, de malik, in de lucht schietend was buitengekomen.

Na dit incident werd uw oom aan moederskant gecontacteerd door Noor Mohammed. Deze vertelde dat dit alles een samenzwering van Lal Agha was. Lal Agha deed zich voor als jullie vriend maar wilde u eigenlijk doden. Noor Mohammed zei tegen uw oom dat hij u naar het buitenland moest sturen omdat uw leven in gevaar was.

Uw oom regelde op een 8-tal dagen een smokkelaar voor u. U reisde met het vliegtuig naar Iran en reisde dan over land verder naar Europa. Na een reis van zowat twee maand kwam u aan in België waar u op 11 mei 2011 een asielaanvraag indiende.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door Haji Khodai Bakhsh.

Ter ondersteuning van uw identiteit en relaas legt u de volgende documenten neer: een vraag aan het districtscentrum, 2 foto's, een bundel kopieën van eigendomsdocumenten en een verzendingsnota van de firma TNT.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus op grond van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b, van de Vreemdelingenwet kan toekennen omdat u de elementen die de basis van uw vrees zouden vormen, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Allereerst merk ik op dat het onwaarschijnlijk overkomt dat de rivaal van uw vader zich in de door u geschetste situatie zou verlagen tot het (pogen te) laten verdwijnen van alle mannelijke leden van

uw gezin (CGVS, p. 16) om een conflict op te lossen over slechts drieënhalve jerib (0,7 ha) simpele landbouwgrond (CGVS, p. 10). Hoewel u stelt dat Haji Khodai Bakhsh machtiger was dan uw vader blijkt uit uw verklaringen dat zij beiden tot een elite behoorden van grootgrondbezitters die respectabele posities hadden in hun gemeenschap en die hoge contacten hadden in de politieke wereld (CGVS, p.9-10, 19), het gaat hier dus niet over een situatie waarin een machtig persoon een stemloze landbouwer met grof geweld zijn grond kan ontnemen maar om een situatie waarin beide partijen het spel subtieler moeten spelen. Bovendien zouden er procedures lopende geweest zijn die klaarblijkelijk nog niet tot een definitieve beslissing hadden geleid, gezien uw vader volgens u nog dagelijks informatie moest gaan doorgeven in het kader van de lopende procedure (CGVS, p. 23). Het was dus nog alles behalve zeker dat uw vader zijn gelijk zou halen. In zulk een situatie overgaan tot het gebruik van zulk een extreem geweld als het proberen uitwissen van de volledige mannelijke lijn van een familie zou niet enkel als buiten proportie maar ook als uitermate eerloos overkomen. De daders, volgens u Haji Khodai Bakhsh en commandant Lal Agha, zouden dan ook veel gezichtsverlies leiden. Bovendien zou dit, gezien de betrokkenheid van politieke figuren, ook tot tegenreacties kunnen leiden. Het komt dus onwaarschijnlijk over dat Haji Khodai Bakhsh of zijn vriend Lal Agha dat voor deze drieënhalve jerib landbouwgrond zouden doen.

U slaagt er doorheen uw verklaringen niet in om de ingeroepen feiten toch aannemelijk te maken. U getuigt ook van een zeer gebrekkige kennis en een groot gebrek aan interesse inzake de gebeurtenissen die zouden hebben geleid tot uw asielaanvraag en kan hiervoor geen bevredigende uitleg geven. Ik benadruk dat van u, die beweert te vrezen voor uw leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat u alle elementen ter ondersteuning van uw asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dat u dat zo volledig en gedetailleerd mogelijk moet doen daar op u de verplichting rust om uw volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Hierbij wil ik er ook op wijzen dat, hoewel u stelt ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan vijftien jaar te zijn geweest, uit het leeftijdsonderzoek dat de dienst voogdij liet uitvoeren blijkt dat u minstens bijna zeventien jaar was op dat moment en dat u momenteel minstens 19 jaar oud bent (zie administratief dossier).

Wat betreft de ontvoering van uw vader en uw broer stelt u dat de ontvoering plaats had tijdens één van de dagelijkse bezoeken van uw vader aan Paghman stad. Uw vader zou dagelijks naar Paghman stad hebben gemoeten om het conflict met Haji Khodai Bakhsh op te lossen. Het komt vooreerst weinig aannemelijk over dat uw vader "dagelijks" naar de autoriteiten in Paghman-stad zou moeten om uitleg te verschaffen in verband met het grondconflict. Gevraagd wat uw vader daar dan exact moest gaan doen stelt u dat niet te weten. Nogmaals om verduidelijking gevraagd stelt u dat de autoriteiten hem dat vroegen en dat er "vele data" werden gevraagd in verband met het landconflict om uit te vinden wie de eigenaar was. U bevestigt daarna nogmaals dat de overheid hen de hele tijd vroeg maar dat u daar verder niets van weet (CGVS, p. 23, 24). Het blijft echter onwaarschijnlijk overkomen dat zij daarvoor dagelijks naar de districtshoofdstad moesten. Dat u daar verder niets kan over vertellen tast de geloofwaardigheid van deze dagelijkse bezoeken aan. Uw leeftijd en het feit dat u een oudere broer had kan dit niet op bevredigende wijze verklaren. U was immers bijna zeventien jaar op dat moment en had bovendien ruimschoots de mogelijkheid om u hier sinds dien over te informeren. U onderhoudt immers regelmatige contacten met uw familie in Afghanistan.

Nog betreffende de ontvoering komt het weinig plausibel over dat u, moest deze werkelijk hebben plaatsgevonden, zo weinig interesse zou betonen/betoonen hebben en zo weinig moeite zou hebben gedaan om te achterhalen wat er gebeurd was. Elke dag vergezelde Noor Mohammed, als lijfwacht, uw vader behalve de dag van zijn ontvoering. Net op die dag vertrokken uw vader en uw broer met commandant Lal Agha naar Paghman-stad (CGVS, p. 23-24). Echter, gevraagd of jullie na de ontvoering controleerden of ze ooit in Paghman-stad waren geweest, stelt u dat niet te weten. U zou niet weten of ze naar Paghman of elders waren gebracht (CGVS, p. 24-25). Gevraagd naar welke dienst in Paghman u ging om de verdwijning van uw vader en broer te melden, zegt u weerom het niet te weten omdat uw oom bij u was die alles regelde. Gevraagd of u na de ontvoering contact opnam met de dienst waar uw vader die dag naartoe had moeten gaan stelt u dat u enkel een klacht ging registreren om te zeggen dat uw vader en broer met hun voertuig vermist waren. Gevraagd waarom u niet naging of ze ooit waren aangekomen in Paghman stelt weerom dit niet te weten omdat u toen jong was (CGVS, p. 25). Later stelt u nogmaals dat het de verantwoordelijkheid van uw oom was (CGVS, p. 26). Het is niet aanvaardbaar dat u zich achter uw leeftijd en achter uw oom verschuilt om uw onwetendheid te verklaren. Indien uw vader en broer werkelijk ontvoerd werden kan worden verwacht dat u ofwel diepgaand betrokken zou zijn bij de stappen die werden ondernomen dan wel dat u zich via uw oom aan moederskant, die u steeds vergezelde, op de hoogte zou houden. Strijdig met uw veelvuldige verklaringen waarin u stelde niet te weten of uw vader ooit in Paghman was toegekomen antwoordt u daarna op de vraag of jullie het aan Lal Agha vroegen, dat u aan uw oom vroeg om Lal Agha te bellen en dat Lal Agha aan uw oom bevestigde dat uw vader Paghman weer had verlaten

(CGVS, p. 25). Het spreekt voor zich dat hierdoor het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen enkel wordt vergroot. Uw excuus, dat u duizelig was door de Ramadan en dat jullie geen leugens vertellen tijdens de Ramadan, kan niet verklaren dat u eerst meermaals herhaalde niet te weten of uw vader in Paghman geweest was (CGVS, p. 25). Logischerwijze mag worden verwacht dat jullie bij het uitblijven van enig nieuws over uw vader, iedereen zou hebben gecontacteerd die ook maar iets kon weten over wat er gebeurd was.

De geloofwaardigheid van de ontvoering van uw vader en uw broer wordt nog verder aangetast door uw totale gebrek aan interesse voor de verdere afwikkeling van het onderzoek naar de ontvoering van uw vader en uw broer. U stelt te weten dat Lal Agha en Haji Khodai Bakhsh achter de ontvoering van uw vader en uw broer zitten (CGVS, p. 15, 24). U stelt de politie hiervan op de hoogte te hebben gebracht en te hebben gevraagd dat Lal Agha zou worden ondervraagd (CGVS, p. 26). Gevraagd of Lal Agha ondertussen werd ondervraagd zegt u dat niet te weten. U zou sinds uw vertrek uit Afghanistan tijdens de telefoongesprekken met uw oom en moeder niets meer gevraagd hebben in verband met het politieonderzoek omdat ze droevig waren. Uw moeder zou u trouwens gezegd hebben dat ze niets meer wilde doen omdat ze ook haar broer niet in gevaar wilde brengen (CGVS, p. 26). Men kan zich nochtans niet voorstellen dat u en uw moeder zich zo apathisch zouden opstellen tegenover de verdwijning van hun echtgenoot en zoon, respectievelijk vader en broer. Indien dit werkelijk zou zijn gebeurd mag worden verwacht dat al het mogelijke zou worden gedaan om het onderzoek op te volgen en de schuldigen te laten oppakken. Men mag hierbij niet vergeten dat jullie een familie waren met politieke connecties op hoog niveau en dat het dus weinig aannemelijk overkomt dat jullie deze hiervoor niet zouden aanspreken (CGVS, p. 14, 19).

De geloofwaardigheid van de ontvoeringspoging op uw persoon, die ook onlosmakelijk verbonden is met de geloofwaardigheid van de daaraan voorafgaande gebeurtenissen, wordt ook aangetast door weinig aannemelijke verklaringen. Het gaat hier niet enkel over de reeds besproken onwaarschijnlijkheid van uw bewering dat Lal Agha en Haji Khodai Bakhsh omwille van dit relatief onbelangrijke grondconflict de volledige mannelijke lijn van uw familie zouden willen uitroeien (U geeft hier als reden voor de aanval op dat u de enige was die over was en dat ze voor u hetzelfde wilden als voor uw broer en vader; CGVS, p. 16). Het komt eveneens vreemd over dat uw tante en niet u of één van de gezinsleden de deur zou gaan openen als er geklopt werd. Nog opmerkelijker is dat u, op dat moment de oudste mannelijke aanwezige, op het moment dat uw tante om hulp riep onmiddellijk naar de keuken liep om u te verstoppen in de tandoor. In plaats van te gaan kijken wat er aan de hand was ging u zich verbergen en liet uw tante en schreeuwende moeder en zus voor wat ze waren (CGVS, p. 27). Uw uitleg dat u bang was en dat men in Afghanistan niets aan vrouwen zou doen klinkt weinig overtuigend. Dat men in Afghanistan niets aan vrouwen zou doen wordt gelogenstraft door de genoegzaam gekende informatie over dat land maar wat de situatie des te opmerkelijker maakt is dat u op dat moment geen enkele indicatie had dat er gewapende mannen aan de deur zouden staan die het op u gemunt hadden. U had dus geen enkele ernstige reden om voor uw leven te vrezen. Zelfs het feit dat er twee of drie gewapende mannen voor de deur stonden vernam u naar eigen zeggen slechts achteraf van uw tante (CGVS, p. 28). Indien deze mannen werkelijk gewapende mannen met slechte bedoelingen waren komt het trouwens weinig aannemelijk over dat zij niet onmiddellijk het huis zouden zijn binnengedrongen maar buiten zouden gewacht hebben tot de buurman al schietend buiten kwam, wat toch enige tijd moet geduurd hebben (CGVS, p. 28). Moesten zij het werkelijk op u hebben gemunt komt het ook merkwaardig over dat er zoals u zegt geen enkel incident meer gebeurde in verband hiermee (CGVS, p. 28). Moesten zij u ooit nog komen zoeken zijn mag nochtans worden verwacht dat u dat zou weten, gezien uw moeder en uw zuster nog steeds in hetzelfde huis in het dorp wonen (CGVS, p. 9).

Tot slot wijs ik er nogmaals op dat de bewijslast bij een asielaanvraag in beginsel berust bij de asielzoeker, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het verzendingsdocument van TNT kan enkel ondersteunen dat er vanuit Kabul een aantal documenten naar u zijn opgestuurd. De door u neergelegde foto's, waarvan u stelt dat u er respectievelijk met uw vader en met Noor Mohammed op staat, bewijzen niet dat de door u ingeroepen problemen hebben plaats gevonden. Er is evenmin enig bewijs dat de persoon waarvan u zegt dat hij Noor Mohammed heet, de lijfwacht van uw vader was of zelfs maar Noor Mohammed noemde. De door u neergelegde, grotendeels onleesbare (zie nota's vertaler in uw administratief dossier), bundel kopieën van eigendomsdocumenten zou hoogstens kunnen ondersteunen dat uw familie werkelijk de eigenaar was van landerijen gelegen op de door u gezegde plaatsen maar kan evenmin aantonen dat hierrond problemen bestonden. Wat betreft de zogenaamde klacht of aanvraag tot onderzoek, die u stelt te zijn gaan neerleggen in Kabul stel ik vast dat de bewijswaarde van dit document zeer laag is en niet volstaat om in positieve zin op te wegen tegen het geheel der andere vaststellingen. Zo is de hoofding van het document onvolledig ingevuld en blijkt uit de lezing dat het een aanvraag bij het districtscentrum is, gericht aan de veiligheidsdiensten van Kabul (zie het desbetreffende stuk en de vertaling in

het administratief dossier). Dat laatste lijkt strijdig met uw bewering dat u deze aanvraag in het politiekantoor van Kabul zelf ging indienen en dat er van uw eerdere melding bij het districtscentrum van Paghman geen bewijs voorhanden is (CGVS, p. 26). Bovendien is het vreemd dat in het document (zie vertaling) enkel staat vermeld dat uw vader en broer verdwenen en dat u bijstand wenst om hen te vinden terwijl u verklaart dat u tegen de politie zei dat uw vader vergezeld was van Lal Agha, dat u wenste dat deze zou ondervraagd worden en dat u reeds een klacht in Paghman had ingediend (CGVS, p. 15, 26). Daarvan is er geen enkele weerslag te vinden in het document. In het licht van de aan uw dossier toegevoegde informatie van het CGVS waaruit blijkt dat er in Afghanistan een ernstig probleem bestaat inzake vervalsing van zulke documenten tegen betaling, tasten deze vaststellingen de bewijswaarde van het document ernstig aan. Dit is des te meer zo omdat er verder geen enkel bewijsstuk wordt neergelegd dat de door u ingeroepen feiten kan ondersteunen, hoewel mag worden verwacht dat deze in de door u geschetste context aanwezig zouden moeten zijn. Zo zou u vooraleer u naar Kabul ging om klacht in te dienen ook naar Paghman zijn geweest om hetzelfde te doen. Als u gevraagd wordt waarom u geen kopie van die klacht neerlegt, stelt u simpelweg dat dat niet nodig is (CGVS, p. 26). Ook van talloze andere gebeurtenissen die u inroept zouden documenten voorhanden moeten zijn. Uw vader zou immers zelf een klacht hebben ingediend tegen Haji Khodai Bakhsh, er zou een poging ondernomen zijn om een jirga te organiseren om te bemiddelen over het conflict, de zaak zou voor de rechtbank zijn gekomen en uw vader moest zich dagelijks gaan aanbieden op het districtscentrum om inlichtingen te verschaffen in verband met het grondconflict (CGVS, p. 20-12, 23). Van al deze procedures mag men verwachten dat er officiële stukken bestaan, zij het processen-verbaal, uitspraken of zelfs maar uitnodigingen, kortom een geheel aan documenten dat in samenhang met verklaringen de gebeurtenissen kan ondersteunen. Het enige wat u hierover kan zeggen is dat er veel documenten zijn in het districtscentrum en dat wat u neerlegt door uw oom werd opgezonden (CGVS, p. 20). Men mag echter verwachten dat, moet deze jarenlange juridische strijd hebben plaats gevonden, ook in het familiale huis een dossier of minstens een aantal documenten zouden aanwezig geweest zijn.

Concluderend kan worden gezegd dat uw verklaringen niet kunnen overtuigen, dat de meeste door u neergelegde stukken geen bewijs vormen van de ingeroepen feiten, dat het enige stuk dat rechtstreeks betrekking heeft op een essentieel feit dat door u werd ingeroepen onvoldoende bewijskrachtig is om op te wegen tegen het geheel van de andere vaststellingen, dat u verder geen bewijsstukken neerlegt ter ondersteuning van uw zaak en daarvoor geen bevredigende verklaring kan geven, dat u aldus geen oprechte inspanning heeft geleverd om uw asielaanvraag te staven. Daarom kan het voordeel van de twijfel niet worden toegekend voor wat betreft de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten die aan de basis zouden liggen van uw asielaanvraag. Deze elementen kunnen dan ook niet de basis vormen voor een toekenning van de vluchtelingenstatus of van de status van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Voor de volledigheid wil ik nog vermelden dat uit uw verklaringen bij het CGVS evenmin een gegronde vrees voor vervolging door Qayum blijkt. Hoewel u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde te vrezen dat ook Qayum u wilde doden omdat uw vader de procedure tegen hem weer had opgestart sinds president Karzai aan de macht kwam, verklaart u tijdens uw gehoor op het CGVS dat uw vader deze procedure nooit heropstartte. U hoorde enkel van uw oom dat er ooit, in het verleden, problemen met Qayum waren maar merkte daar zelf nooit iets van. Nadat meermaals werd gevraagd naar de huidige situatie in dit verband voegt u toe dat uw vader soms tegen uw oom vertelde dat Qayum banden met de Taliban had en mensen naar commandant Lal Agha's huis bracht, deze verklaring volstaat niet om aannemelijk te maken dat Qayum het momenteel op u voorzien heeft (Vragenlijst, p. 3, CGVS, p. 18).

Daar u niet aan de voorwaarden voldoet voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet, onderzocht ik ook uw nood aan bescherming op grond van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Paghman, te worden beoordeeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis

van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Paghman te worden beoordeeld.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009 maar nog steeds gekenmerkt wordt door een betrekkelijk hoog aantal veiligheidsincidenten. Echter, slechts 10% van deze incidenten van 2012 kon toegeschreven worden aan activiteiten van AGE's (anti government elements). De ngo ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten in de provincie Kabul in 2012 als 'very low'. Voor het district Paghman werden er in de periode van verslaggeving nauwelijks incidenten gemeld (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013).

In het eerste kwartaal van 2013 vonden in de ganse provincie Kabul 12 incidenten plaats die konden toegeschreven worden aan AGE's.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Paghman actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Paghman aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt dat zijn zaak behandeld wordt door de Algemene Vergadering en beroept zich daarvoor op de nood aan uniformiteit van de rechtspraak (artikel 39/12 van de Vreemdelingenwet). Hij meent dat deze eenheid na het arrest Singh tegen België van 2 oktober 2012 van het EHRM in het gedrang gekomen is, gezien de Franstalige en Nederlandstalige Kamers van de Raad er een andere rechtspraak op na houden inzake het voordeel van de twijfel.

Nog daargelaten dat verzoeker zijn stelling dat “de Nederlandstalige kamers van de Raad een volledig andere aanpak hebben” in het geheel niet onderbouwt aan de hand van concrete elementen kan verzoeker in een procedure voor de Raad niet vragen om de zaak naar de algemene vergadering te verwijzen. Volgens artikel 39/12 van de Vreemdelingenwet kan immers alleen de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Het verzoek wordt bijgevolg niet ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM. Verzoeker formuleert een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en verwijst naar het reeds vermelde *arrest Singh* teneinde de schending van artikel 3 EVRM aan te tonen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM en van artikel 8 EVRM. Verzoeker wijst naar de verslechterde veiligheidssituatie en verwijst naar de website van Buitenlandse Zaken van Frankrijk, naar het ANSO rapport van het eerste kwartaal van 2013, naar de nieuwe Eligibility Guidelines van het UNHCR, naar het feit dat Vluchtelingenwerk Vlaanderen een moratorium vraagt op uitwijzingen naar Afghanistan en naar de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 juli 2013 en 30 september 2013. Voorts formuleert verzoekster een inhoudelijke kritiek op het CEDOCA rapport van de verwerende partij aan de hand van een aantal persberichten en rapporten.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een artikel van Thomas Ruttig en een artikel van Fabrizio Foschini.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas.

Wat betreft de ontvoering van verzoekers vader en broer stelt hij dat de ontvoering plaats had tijdens één van de dagelijkse bezoeken van zijn vader aan Paghman-stad. Verzoeker verklaarde dat zijn vader dagelijks naar Paghman-stad zou hebben gemoeten om het conflict met Haji Khodai Bakhsh op te lossen (stuk 13, vragenlijst, p. 3; stuk 5, gehoorverslag, p. 22-24). Gevraagd wat verzoekers vader daar dan exact moest gaan doen stelt verzoeker dat niet te weten (stuk 5, gehoorverslag, p. 23). Nogmaals om verduidelijking gevraagd stelt verzoeker dat de autoriteiten hem dat vroegen en dat er “vele data” werden gevraagd in verband met het landconflict om uit te vinden wie de eigenaar was (stuk 5, gehoorverslag, p. 23). Verzoeker bevestigt daarna nogmaals dat de overheid hen de hele tijd vroeg maar dat hij daar verder niets van weet (stuk 5, gehoorverslag, p. 24). De vaststelling dat verzoeker er dermate weinig over kan vertellen tast de geloofwaardigheid van deze dagelijkse bezoeken aan. Verzoeker was immers bijna zeventien jaar op dat moment (stuk 13, vragenlijst, p. 3; stuk 7) en had bovendien ruimschoots de mogelijkheid om hem hier sindsdien over te informeren. Verzoeker stelde immers regelmatige contacten met zijn familie in Afghanistan te onderhouden (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Dat hij geacht wordt zich niet te moeien uit respect voor de wijsheid van oudere familieleden kan zijn onwetendheid desbetreffend niet verschonen. Het is immers tijdens één van deze bezoeken dat zijn vader en broer ontvoerd werden en de problemen voor verzoeker begonnen (stuk 5, gehoorverslag, p. 22-28). Er kan dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij zich omtrent de kern van de zaak en de aanleiding van zijn problemen informeert.

Ook stelt de Raad vast dat verzoeker betreffende de ontvoering weinig interesse betoont om te achterhalen wat er gebeurd was. Wanneer tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevraagd werd of er na de ontvoering werd gecontroleerd of zijn vader en broer ooit in Paghman-stad waren geweest, stelt verzoeker ook dat niet te weten. Hij stelt niet te weten of ze naar Paghman of elders waren gebracht (stuk 5, gehoorverslag, p. 24-25). Wanneer tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gevraagd naar welke dienst in Paghman verzoeker ging om de verdwijning van zijn vader en broer te melden, zegt hij opnieuw het niet te weten omdat zijn oom bij hem was en deze alles regelde (stuk 5, gehoorverslag, p. 25). Gevraagd of verzoeker na de ontvoering contact opnam met de dienst waar zijn vader die dag naartoe had moeten gaan stelt hij dat hij enkel een klacht ging registreren om te zeggen dat zijn vader en broer met hun voertuig vermist waren (stuk 5, gehoorverslag, p. 25). Wanneer tijdens het gehoor gevraagd waarom hij niet naging of ze ooit waren aangekomen in Paghman stelt hij opnieuw dit niet te weten omdat hij toen jong was (stuk 5, gehoorverslag, p. 25). Later tijdens het gehoor geeft hij nogmaals aan dat het de verantwoordelijkheid van zijn oom was (stuk 5, gehoorverslag, p. 26). Ook in onderhavig verzoekschrift verschuilt verzoeker zich desbetreffend achter zijn oom.

De Raad meent echter dat indien verzoekers vader en broer werkelijk ontvoerd werden, er van verzoeker kan worden verwacht dat hij ofwel diepgaand betrokken zou zijn bij de stappen die werden ondernomen dan wel dat hij zich via zijn oom aan moederskant, die hij steeds vergezelde (stuk 5, gehoorverslag, p. 25-26), op de hoogte zou houden. Verzoekers leeftijd doet hier geen afbreuk aan. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker, hoewel hij stelt ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan vijftien jaar te zijn geweest, minstens bijna zeventien jaar was op dat moment (stuk 7) en aldus verstandelijk toch bij machte om één en ander te begrijpen.

De geloofwaardigheid van de ontvoering van verzoekers vader en broer wordt nog verder aangetast door zijn totale gebrek aan interesse voor de verdere afwikkeling van het onderzoek naar de ontvoering van zijn vader en broer. Zo geeft verzoeker aan te weten dat Lal Agha en Haji Khodai Bakhsh achter de ontvoering van zijn vader en broer zitten (stuk 5, gehoorverslag, p. 15, 24), de politie ervan op de hoogte heeft gebracht en te hebben gevraagd dat Lal Agha zou worden ondervraagd (stuk 5, gehoorverslag, p. 26), maar weet hij niet of Lal Agha ondertussen werd ondervraagd, niettegenstaande hij nog contact heeft met zijn familie, zoals hoger reeds gesteld.

Verzoeker geeft tijdens het gehoor op Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiervoor als verklaring dat zijn moeder en oom droevig waren en dat zijn moeder zou gezegd hebben dat ze niets meer wilde doen omdat ze ook haar broer niet in gevaar wilde brengen (stuk 5, gehoorverslag, p. 26). Het is niet aannemelijk dat verzoekers moeder en hijzelf zich dermate apathisch zouden opstellen tegenover de verdwijning van hun echtgenoot en zoon, respectievelijk vader en broer. Indien dit werkelijk zou zijn gebeurd mag worden verwacht dat al het mogelijke zou worden gedaan om het onderzoek op te volgen en de schuldigen te laten oppakken en dit in het licht van het gegeven dat verzoekers familie politieke connecties had op hoog niveau (stuk 5, gehoorverslag, p. 14, 19).

Het is daarnaast niet aannemelijk dat verzoeker op het moment dat er geklopt werd aan de deur onmiddellijk naar de keuken liep om zich te gaan verstoppen in de tandoor, gezien hij op dat moment geen enkele indicatie had dat er gewapende mannen aan de deur zouden staan die het op verzoeker gemunt hadden. Het feit dat er twee of drie gewapende mannen voor de deur stonden vernam verzoeker naar eigen zeggen slechts achteraf van zijn tante (stuk 5, gehoorverslag, p. 27-28).

De Raad kan evenmin geloof hechten aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging door Qayum. Hoewel verzoeker aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde te vrezen dat ook Qayum hem wilde doden omdat zijn vader de procedure tegen hem weer had opgestart sinds president Karzai aan de macht kwam (stuk 13, vragenlijst, p.3), verklaart verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn vader deze procedure nooit heropstartte en enkel van zijn oom hoorde dat er ooit, in het verleden, problemen met Qayum waren. (stuk 5, gehoorverslag, p. 18).

De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar het *arrest Singh* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rigoureuus onderzoek heeft gevoerd en simpelweg twijfelt aan zijn asielrelaas. In voormeld arrest van het EHRM wordt echter vastgesteld dat de Belgische asielinstanties de (Afghaanse) nationaliteit van betrokkenen betwistten. Betrokkenen hadden evenwel, naast andere documenten, een brief van het UNHCR voorgelegd, meer bepaald van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. Het Hof oordeelde dat een dergelijke brief niet zonder waarde is op grond van de loutere vaststelling het geen origineel document is en aldus gemakkelijk vervalst kan worden. Het EHRM oordeelt dat de inhoud van de brief via een onderzoek door de asielinstanties kon worden geverifieerd bij het bureau van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. *In casu* brengt verzoeker geen document bij afkomstig van het UNHCR of van enige gezaghebbende organisatie waarin zijn nationaliteit en/of problemen worden bevestigd. De verwijzing naar het 'Singh-arrest' is aldus niet dienstig. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van zijn relaas werden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

3.5. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de actuele en objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) blijkt dat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen in de provincie Kabul in 2012 er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Daarnaast vinden er regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren. Met betrekking tot het district Paghman maakt voormelde informatie slechts melding van één incident, waarbij een RCIED (Remote controlled IED) zijn doel miste, zijnde een wagen met personeel van het ministerie van defensie, en een bus raakte.

De door verwerende partij neergelegde nota van 9 december 2013, waaraan een update van de voormelde informatie werd toegevoegd (COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie- Regionale analyse. Deel 1: Centrale Hooglanden, Ventraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad van 20 november 2013 en COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie Beschrijving van het conflict van 20 november 2013), bevestigt dat het totaal incidenten in de provincie Kabul redelijk hoog ligt, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF. AOG-operaties halen slechts iets meer dan 10% van het totaal. Met betrekking tot het district Paghman maakt voormelde informatie slechts melding van een incident, waarbij een hooggeplaatste overheidsfunctionaris werd gedood samen met zijn drie zonen en waar de luxe terreinwagens van een privébedrijf geraakt werden door een berrbom doch waarbij niemand gedood of gewond raakte. Ook hieruit blijkt dat het geweld in de provincie Kabul niet aanhoudend is; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

Uit voormelde informatie blijkt dat er in het district Paghman in de provincie Kabul geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt dan ook vast dat er op basis van voormelde informatie voor burgers in het district Paghman in de provincie Kabul geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Paghman geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker wijst op de verslechterde veiligheidssituatie onder verwijzing naar de website van Buitenlandse Zaken van Frankrijk, naar het ANSO rapport van het eerste kwartaal van 2013, naar de nieuwe Eligibility Guidelines van het UNHCR, naar het feit dat Vluchtelingenwerk Vlaanderen een moratorium vraagt op uitwijzingen naar Afghanistan en naar de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 juli 2013 en 30 september 2013 stelt de Raad vast dat de situatie in Afghanistan begin 2013 enerzijds is verslechterd, maar dat anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Geen van de door verzoeker aangehaalde rapporten, verslagen of berichten tonen aan dat er in het district Paghman in de provincie Kabul een situatie zou heersen waardoor er voor burgers uit Paghman in de provincie Kabul een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar arresten van de Raad moet worden opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, zodat *in casu* dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken.

Wat verzoekers kritiek betreft op het CEDOCA rapport van de verwerende partij aan de hand van een aantal persberichten en rapporten en bij het verzoekschrift de artikelen van Thomas Ruttig en van Fabrizio Foschini, die in het CEDOCA rapport worden aangehaald, voegt, stelt de Raad vast dat deze kritiek geenszins dienstig is. Verzoeker is afkomstig uit het district Paghman in de provincie Kabul, waardoor de veiligheidssituatie aldaar dient te worden beoordeeld. Het door verzoeker bekritiseerde

CEDOCA rapport betreft slechts een analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul. De gegeven kritiek kan dan ook de bovenstaande analyse omtrent het district Paghman in de provincie Kabul niet ondergraven. Ook de door verzoeker aangehaalde persberichten doen hieraan geen afbreuk. Hierin worden incidenten aangehaald in o.m. Kandahar, Kunduz, Jalalabad, Lashkar Gah, de stad Kabul, de provincie Herat en de provincie Paktia, doch gaan geen van allen over het district Paghman in de provincie Kabul.

Ter terechtzitting kreeg verzoeker de mogelijkheid om te reageren op de informatie die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de nota werd gevoegd. Verzoeker formuleerde hieromtrent geen opmerkingen.

3.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF